

Apune Pământul...

Andreionthepoetry

Apune Pământul...
Privesc zarea din noi...
Se stinge lumina telurică în nuanțe de gri-trist...
Zădărnicit, mă uit, cu ochii goi...
Exist, deci nu exist...

Regret acest apus spectral proiectat pe norii sufletelor...
Apusul ăsta, ca o moarte lentă și chinuitoare,
Își cântă cântecul de lebădă în ochii copiilor...
În văzul lor, Pământul se topește ca o lumânare...

Dar ei nu știu, săracii...
Nu se uită fix la strălucirea sumbră,
Căci nu le dam voie - ar orbi...
Mai bine așa... Ei tot mai cred ca-i soare, dar soarele-i o umbră...

Putem să fim noi mici Atlași
Și să mai ținem povara pe umeri o vreme?
Pământul apune...
Sufletul meu se teme...
Sufletul meu se teme...